

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z powództwa T. C.
przeciwko "O." Spółce Akcyjnej w O.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 stycznia 2005 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w P.
z dnia 6 kwietnia 2004 r., sygn. akt V Pa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2004 r. (V Pa .../03) oddalił apelację powoda – T.C. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w O. z dnia 4 lipca 2003 r. (IV P .../02) oddalającego jego powództwo przeciwko 'O. S.A. w O. o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 6 kwietnia 2004 r. pełnomocnik powoda zarzuciła: po pierwsze – obrazę art. 233 § 1, art. 224 § 1, art. 316 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. „przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału oraz niewyjaśnienie występujących w sprawie spornych okoliczności i wątpliwości, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego będącego podstawą rozstrzygnięcia w zakresie: -

ustalenia rzeczywistej i prawdziwej przyczyny wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, - uznania, że wskazana przez pozwaną (...) pierwotna przyczyna wypowiedzenia (...) jest tożsama z doprecyzowaną na rozprawie (...), w sytuacji kiedy w systemie organizacyjnym Przychodni (jej statut) stanowisko zastępcy kierownika nie było przewidziane, a powód w rzeczywistości wykonywał na pełnym etacie obowiązki lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, co może wskazywać na pozorność działania pozwanej”, - odmowy oceny zasadności zwolnienia powoda w aspekcie naruszenia przez pozwaną zasad współżycia społecznego (...); po drugie – obrazę przepisów art. 227 i art. 232 k.p.c. „przez odmowę przeprowadzenia wnioskowanych przez powoda dowodów z dokumentów wskazanych w piśmie procesowym jego pełnomocnika z dnia 16.01.2003 r. (...); po trzecie – naruszenie art. 30 § 4 k.p. „przez niesłuszne zaakceptowanie skonkretyzowanej przez pozwaną przyczyny wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, którą w rzeczywistości była zmiana warunków wynagrodzenia”, oraz naruszenie art. 42 § 1 i art. 32 § 1 k.p. „poprzez błędną ich wykładnię, polegającą za niezasadnym przyjęciu, że pracodawca zamierzając zmienić pracownikowi warunki pracy i płacy, może narzucać mu ich przyjęcie z pominięciem wymaganego okresu wypowiedzenia, pod rygorem rozwiązania z nim umowy o pracę.” Równocześnie, jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie kasacji do rozpoznania pełnomocnik powoda wskazał na: po pierwsze – zagadnienie prawne polegające na potrzebie wyjaśnienia: „czy pracodawca, a konkretnie pozwana O. S.A. licząc się z niekorzystnymi dla siebie skutkami, wynikającymi z postanowień Pakietu Praw Socjalnych i Gwarancji Pracowniczych Załogi O. S.A., które uzależniały wysokość odprawy wypłacanej zwalnianym pracownikom, od tego czy stosunek pracy ustał przed datą 18.09.2002 r., czy też po tej dacie, chcąc uniknąć ryzyka wypłacenia zwiększonej odprawy, miała prawo zamiast wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy przewidzianego w art. 42 § 1 k.p., rozwiązać z powodem umowę o pracę, tylko dlatego, że wypowiedzenie zmieniające nie dawało możliwości skrócenia okresu wypowiedzenia przewidzianego w art. 36¹ § 1 k.p. i rozwiązania stosunku pracy w dacie dogodnej dla pozwanej, a pracownik odmówił przyjęcia gorszych warunków bez wypowiedzenia, oraz czy taka praktyka nie narusza praw pracownika, stanowiąc nadużycie prawa przez pracodawcę.”; po drugie – „oczywiste naruszenie prawa procesowego o

materialnego(...) mające wpływ na treść wyroku, a polegające na: - niewyjaśnieniu istotnych w sprawie okoliczności i nierozważeniu zebranego w sprawie materiału, co przyczyniło się do niezasadnego przyjęcia, że wskazana przez pozwaną przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę jest rzeczywista i prawdziwa, co stanowi obrazę przepisów art. 233 § 1, art. 224 § 1 i 328 § 2 k.p.c., - jednostronnej ocenie i wykładni przepisów prawa uwzględniającej jedynie interesy pracodawcy, co usankcjonowało złamanie przez pozwaną zasad współżycia społecznego ...)". W konsekwencji, w kasacji sformułowany został wniosek o „zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie odszkodowania w oparciu o treść art. 45 § 2 k.p. w wysokości 15.084,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31.08.2002 r. wraz z kosztami postępowania w sprawie.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi

jej odmową jej przyjęcia do rozpoznania. Wymaganiu temu w żadnym razie nie czyni zadość – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – sformułowanie w *petitum* kasacji: (a) ani jedynie własnej opinii skarżącego, wedle której istnieje potrzeba wyjaśnienia: „czy pracodawca, a konkretnie pozwana O. S.A. licząc się z niekorzystnymi dla siebie skutkami, wynikającymi z postanowień Pakietu Praw Socjalnych i Gwarancji Pracowniczych Załogi O. S.A., które uzależniały wysokość odprawy wypłacanej zwalnianym pracownikom, od tego czy stosunek pracy ustał przed datą 18.09.2002 r., czy też po tej dacie, chcąc uniknąć ryzyka wypłacenia zwiększonej odprawy, miała prawo zamiast wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy przewidzianego w art. 42 § 1 k.p., rozwiązać z powodem umowę o pracę, tylko dlatego, że wypowiedzenie zmieniające nie dawało możliwości skrócenia okresu wypowiedzenia przewidzianego w art. 36¹ § 1 k.p. i rozwiązania stosunku pracy w dacie dogodnej dla pozwanej, a pracownik odmówił przyjęcia gorszych warunków bez wypowiedzenia, oraz czy taka praktyka nie narusza praw pracownika, stanowiąc nadużycie prawa przez pracodawcę”; (b) ani też sformułowanie lakonicznej opinii, jakoby w rozpoznawanej sprawie miało miejsce: „oczywiste naruszenie prawa procesowego o materialnego(...) mające wpływ na treść wyroku, a polegające na: - niewyjaśnieniu istotnych w sprawie okoliczności i nierozważeniu zebranego w sprawie materiału, co przyczyniło się do niezasadnego przyjęcia, że wskazana przez pozwaną przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę jest rzeczywista i prawdziwa, co stanowi obrazę przepisów art. 233 § 1, art. 224 § 1 i 328 § 2 k.p.c., - jednostronnej ocenie i wykładni przepisów prawa uwzględniającej jedynie interesy pracodawcy, co usankcjonowało złamanie przez pozwaną zasad współżycia społecznego ...”, jeżeli bowiem skarżący wskazuje w kasacji na to, że ‘orzeczenie oczywiście narusza prawo’, to powinien wykazać także kwalifikowany charakter zarzucanego naruszenia prawa (*sic!*), które doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. w związku z art. 393 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Teza:

1. Nie czyni zadość wymaganiu 'przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania' (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) sformułowanie w *petitum* kasacji jedynie własnej opinii skarżącego, wedle której istnieje potrzeba wyjaśnienia: „czy pracodawca, a konkretnie pozwana Opoczno S.A. licząc się z niekorzystnymi dla siebie skutkami, wynikającymi z postanowień Pakietu Praw Socjalnych i Gwarancji Pracowniczych Załogi Opoczno S.A., które uzależniały wysokość odprawy wypłacanej zwalnianym pracownikom, od tego czy stosunek pracy ustał przed datą 18.09.2002 r., czy też po tej dacie, chcąc uniknąć ryzyka wypłacenia zwiększonej odprawy, miała prawo zamiast wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy przewidzianego w art. 42 § 1 k.p., rozwiązać z powodem umowę o pracę, tylko dlatego, że wypowiedzenie zmieniające nie dawało możliwości skrócenia okresu wypowiedzenia przewidzianego w art. 36¹ § 1 k.p. i rozwiązania stosunku pracy w dacie dogodnej dla pozwanej, a pracownik odmówił przyjęcia gorszych warunków bez wypowiedzenia, oraz czy taka praktyka nie narusza praw pracownika, stanowiąc nadużycie prawa przez pracodawcę.”

2. Jeżeli skarżący wskazuje w kasacji na to, że 'orzeczenie oczywiście narusza prawo' (art. 393 § 2 k.p.c.), to powinien wykazać także kwalifikowany charakter zarzucanego naruszenia prawa, które doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.